

hold, som trænge til at ændres. Det behøvede jo ikke at være sket i Berigelseshensigt eller nogen ond Mening, men at Statskassen skal betale 60 Kr. i Vognleje, for at 4 Herrer kunne køre 7½ Mil, forekommer mig at være vel overdrevent. Jeg er ganske sikker paa, at den Kvittering neppe kunde være i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Hvad jeg da som Minister havde at gøre, var dette, at jeg søgte at forhøre mig, idet jeg henvendte mig i Finansministeriet, hvor jeg vidste, at lignende Forhold kunde gøre sig gældende, idet Skatte- og Skyldraadene sortere under Finansministeriet. De Oplysninger, jeg fik der, vare imidlertid af en ganske anden Art. Der gik man slet ikke frem paa den Maade, der maatte man møde med kvitterede Regninger fra den Mand, der ejede Køretøjet, der betalte man ikke for en Landauer til hver, selv om de kørte alle til Hobe i samme Vogn. Jeg skal erkende, at Betingelserne vare ret skarpe i Finansministeriet, men saa vidt det blev fremstillet for mig, ganske uangribelige.

Da jeg saa disse uensartede Forhold og forstod, at Landbrugsministeriet, som den nuværende højtærede Minister ogsaa har siddet i en Gang imellem, dels som Landbrugsminister og dels som fungerende Landbrugsminister, ikke var i Overensstemmelse paa dette Punkt med Finansministeriet, havde jeg for mit Vedkommende at sørge for, at der blev Overensstemmelse indenfor de forskellige Ministerier, saaledes at man ikke i det ene Ministerium var mindre streng overfor disse Regninger end i det andet og honorerede dem, havde jeg nær sagt, hen i Vejret. Paa min Foranledning blev der derfor afholdt et Ministermøde om denne Sag, hvor man drøftede disse Forhold. Det havde til Følge, at der fra Konseilspræsiediet fra min ærede Sidemand (Zahle) samme Dag udgik en Skrivelse til samtlige Ministerier, hvori man udbad sig Oplysninger om disse Forhold. Svaret fra nogle af disse Ministerier var sikkert indgaaet, da det radikale Ministerium gik af, men alle Svarene vare ikke indkomne paa dette Tidspunkt. Den højtærede Landbrugsminister og hans Kolleger ville have forefundet dette Materiale, og nu er det, jeg kunde ønske at spørge den højtærede Landbrugsminister ved denne Lejlighed: Hvad har man videre foretaget sig i denne Sag, hvad har den højtærede Landbrugsminister gjort for at komme bort fra disse urimelige Forhold, at der betales 60 Kr.

for at køre 7½ Mil eller 66 Kr. for at køre 11 Mil et andet Sted o. s. v. o. s. v.? Hvad har den højtærede Minister foretaget sig? Er det noget, som man skal gaa Lovgivningsvejen for at faa forandret, forekommer det mig, at Ministeren kunde være færdig med sine Overvejelser — nu er der snart gaaet 2 Aar —, saaledes at vi allerede kunde have haft et Lovforslag derom. Er det derimod et Forhold, som administrativt kan afgøres af den højtærede Landbrugsminister, føler jeg mig overbevist om, at Afgørelsen naturligvis er truffen for længe siden, thi den højtærede Minister kan jo ikke staa og angribe Husmandsforeningerne for deres Uregelmæssigheder og samtidig opretholde Uregelmæssigheder af endnu værre Karakter paa andre Omraader. Det vil jeg ikke tro om den højtærede Minister. Derfor vil jeg benytte Lejligheden til at spørge, hvor vidt den højtærede Minister er kommen i sine Overvejelser i Løbet af de Aar, der ere gaaede siden. Yderligere maa jeg bemærke, at for det Tilfælde, at det skulde være undgaaet Ministerens Opmærksomhed, at en saadan Sag er sat i Gang, underrettede jeg ham om disse Forhold i en Samtale i Sommeren 1910, hvor Ministeren havde inviteret mig til at komme ind og tale om Karl Hansens Sager. Ministeren ved saaledes Besked.

Naar jeg har nævnt alle disse Forhold, er det ikke, fordi jeg tror, at der har været forbundet nogen som helst ond Hensigt med disse Uregelmæssigheder; jeg antager, at det er gammel Slendrian, eller jeg ved ikke hvad; paa Ukyndighedens Regning som for Husmændenes Vedkommende kan det neppe skrives, men i alt Fald ved jeg, at det er Forhold, der trænge til en Ændring, og jeg føler mig overbevist om, at i det Øjeblik en ansvarlig Minister kender disse Forhold, maa han for sin egen Skyld og for det Ministeriums Skyld, som han overtager, tage Sagen op til alvorlig Overvejelse og træffe Forholdsregler, hvorved man kommer bort fra den Slags Forhold. Jeg er ganske enig med Ministeren med Hensyn til Husmændene, der er begaaet Uregelmæssigheder; men jeg er ikke enig med ham i, at han Gang paa Gang fremdrager Sagen her, efter at han har fældet sin Dom. Jeg er enig med Ministeren, naar han i Gaar udtalte, at der ikke foreligger Dokumentation for, at Statsbidraget med Rette tilkom Husmandsforeningerne. Men naar Ministeren ser saaledes paa dette Forhold, forekommer det mig, at naar han betaler en Regning